

Marc Ros: «Portem tota la vida arriscant-nos: hem vingut a jugar i a ser valents»

Parlem amb el cantant de Sidonie sobre la primera cançó en català de la banda i el llibre en què s'inspira

Marc Ros | Xavier Mercadé

Sidonie presenta el primer tema en català, "Portlligat", una cançó amb sons del món i inspiració literària. "Portlligat" és la segona entrega que escoltem de *El regreso de Abba* (Sony Music, 2020), un doble àlbum que veurà la llum aquesta tardor i que recorre les pàgines i els personatges del debut novel·lístic del cantant de la banda, Marc Ros. En aquest tema, la banda pren la veu de Domènech, un personatge entranyable que en la novel·la de Ros documenta la història d'Abba i Hugo, dos músics que es busquen i es troben perdent-se. Ens ho explica amb detall Marc Ros.

Marc Ros de Sidonie Foto: Xavier Mercadé

Parlem d'*El regreso de Abba*. Què va ser abans, la idea de la novel·la o del disc?

Primer va ser la necessitat d'explicar una història que feia ja 4 anys que tenia al cap. Ho vaig intentar amb un disc anterior, a *El peor grupo del mundo* (Sony Music, 2016), però la veritat és que el format cançó no em donava prou. Necessitava que els personatges fessin alguna cosa més, que estiguessin en algun lloc... Si t'hi fixes, els escriptors que fem cançons amb personatges, com ho fa **Ray Davies (The Kinks)**, sí que fem introducció, nus i desenllaç, però els personatges no fan coses petites com anar-se'n de canyes o posar bé els llençols: no ho poden fer en una cançó i, en canvi, en una novel·la, sí. Per construir aquests personatges necessitava aquest espai, aquest temps, aquest nombre de pàgines... I explicar-ho fora de la 'capsa' de la cançó pop, que són tres minuts i mig i que, al final, com a *popero* que soc, vull que tingui un pont, una tornada, etc. I amb l'aturada de **Sidonie**, amb l'any sabàtic que ens vam prendre quan vam fer els 20 anys, vaig pensar: "ara és el moment!".

Com ha estat la construcció d'aquests personatges?

Sempre em preguntava: "però et cauen bé aquests personatges, t'aniries a prendre una copa amb ells?". Perquè volia fer una novel·la de personatges, no m'hi veia creant una trama súper tancada, on no hi hagués lloc per improvisar. M'imagino l'escriptor de *best-sellers* amb mapes a la paret i estructures i arbres... En Juan Marsé ho deia: 'a esta novela se le ve hasta el esqueleto'. Jo no puc fer-ho, això: jo soc músic, m'agrada la psicodèlia i improvisar. El més difícil ha estat fer uns personatges convincents, creïbles, i la relació entre ells. Però la novel·la no va arrencar fins que no vaig posar l'acció a Cadaqués. L'escenari de Cadaqués és fonamental, perquè al principi la història començava a Barcelona i allà no tirava. I quan vaig veure la casa de l'Empordà, on visc, vaig pensar de posar-los allà i aleshores va ser quan va començar a rutllar.

Què té l'Empordà?

Té la meva infantesa. La meua felicitat d'infantesa. Les dues setmanes que passàvem a l'apartament dels meus avis a Roses eren les més felices. Ho recordo amb molta estima. A més,

té aquest element kitsch, del que ara en soc molt conscient i que comparteixo amb la protagonista del llibre, l'Abba. Per això Empúria Brava em torna boig. Imagina't com de potent ha estat l'enamorament de la meua infantesa allí, que em sento enormement atret per un poble que ha estat tan ofegat pel turisme com Roses -que és una llàstima, tot i que ara s'està recuperant, gràcies a déu-. Cadaqués sí que ha preservat una mica l'essència. I a part, òbviament, també té l'atracció d'artistes: la *Gauche Divine*, l'Eugeni d'Ors, en Dalí, etc. Evidentment, hi ha alguna cosa, i això és real: no em passaré de hippy si et dic que quan anem allà, passen coses extremes. Si vas en parella, o et súper enamores o ho deixes... Sempre te'n vas a Cadaqués per escapar d'alguna cosa. Sempre et retrobes amb algú. I clar, això a l'artista el torna boig.

Amb "Portlligat" us estreneu en català. Per què?

Perquè em va costar molt fer una cançó en català: no em sortien, no m'agradaven, no m'agradava la meua veu en català... I aquesta em va encantar. No m'ho vaig ni plantejar; al primer acord, em va sortir tota la lletra d'una tirada. Sembla mentida, però jo soc catalanoparlant. Amb la meua família parlo català. Soc bilingüe perquè amb els amics mesclen els idiomes i amb les meves exparelles sempre he parlat en castellà, perquè són de fora. Visc amb aquesta realitat. Per exemple, llegeixo més en castellà que en català. I cantar en català, quan hem versionat als **Sopa** o a **Serrat**, m'encanta... però no hi trobava la meua veu. Crec que va ser la paraula "Portlligat" i el fet que fos cantada dins de la pell del Domènech, que és en teoria qui la canta. Em va agradar molt com sonava i ens vam atrevir a fer-ho.

El so em recorda molt a *Sierra y Canadá* (Sony Music, 2014). "Portlligat" sobretot és molt semblant a "La noche sin final".

Jo també ho he pensat. A *El regreso de Abba* passem d'un estil a l'altre sense cap mena de vergonya i, evidentment, hi ha picades d'ull a *Sierra y Canadá*, que era quan vam tirar més d'electrònica. En aquest disc els vaig demanar als nois llibertat total. A més, també hem obert una finestra a les sonoritats llatines: hi ha una cançó que es diu "Ragaton", que mescla el reggaeton amb el raga indi, i va ser molt divertit. També deixem entrar la cúmbia psicodèlica dels anys 60, Discos Fuentes i tota aquella gent de Colòmbia i Perú, i l'electrònica francesa, perquè la portem a la sang. Potser no ho sabem fer molt bé, perquè "Portlligat" és molt innocent, però és el nostre pop francès mediterrani. I estem molt contents amb el resultat.

També introduïu elements exòtics com el ?àn t? bà.

Sí, com et deia: marxem a Colòmbia en una cançó, i a Vietnam, en una altra. Però al final és rematadament **Sidonie**, perquè fem el que fem sonem a **Sidonie**.

El clip de "Portlligat" té una estètica molt retro. També és un retorn a la infantesa?

Ho cantàvem a *El peor grupo del mundo*, a "Siglo XX": trobem a faltar aquella època. Si passem per alt els esdeveniments dramàtics a nivell històric i polític, les coses boniques que passaven a nivell de l'art, el cinema... les trobem a faltar. Ara més que mai, agafar aquestes coses del passat, sense caure en la nostàlgia, per a mi és un exercici molt potent, em sembla molt important. I per això ara estic fent un cicle de *Nouvelle vague* a casa, perquè no puc mirar pel·lícules actuals, em fan mal, és una realitat que no puc veure. Em sembla sa anar a buscar la bellesa d'altres moments. De fet, no és una mirada al passat: el temps no és lineal i, per tant, també forma part del nostre present. Pel que fa al clip, té una estètica molt setantera i l'ha fet Bernat Llisteras. **Something**, que és el grup del qual en Bernat era el guitarrista, era la banda en què **Sidonie** s'emmirallava: anar-los a veure era com veure els **Doors**, eren *l'hòstia*. I acabar treballant amb el Bernat... estem molt agraïts! A més, ell ens coneix des de fa mil anys, escolta la mateixa música que nosaltres, ha pres les mateixes drogues i compartim una estètica molt similar... i per això *l'ha clavat* tant amb el vídeo.

Tot això de la pandèmia us deu haver estroncat els plans.

No creguis. L'únic que ha afectat és la gira, de moment. La veritat és que no he descansat gens en el confinament, no he parat ni un minut, perquè vaig estar fent *promo* amb molts mitjans a qui els faltava contingut, i vinga *Zoom*, *Skype*... Era constant. He estat entretingut. Per tant, a la novel·la jo crec que no li ha afectat, ja vaig per la segona edició. Estic súper content. I al disc ja ho veurem... Evidentment, no poder fer una gira afectarà. Però això em recorda als **The Band**, a qui Scorsese dedica un documental (*Once were brothers: Robbie Robertson and The Band*): van treure el primer disc i el Rick Danko va patir un accident i es va partir el coll. No hi ha gira. I tothom es preguntava què passava amb **The Band**, que havien tret un discàs i no havien fet gira. Això va alimentar tota una mística al voltant del grup. I crec que *El regreso de Abba*, tant el disc com el llibre, ha pres una dimensió mítica amb tot això de la pandèmia. Ja des de la portada, que és la visió d'aquest artista que en un viatge que va tenir amb l'ayahuasca va veure aquest arbre que estava als Pirineus aragonesos i va flipar. Des de la portada fins l'últim acord, tot està rodejat d'alguna cosa. A més, és el nostre primer doble àlbum.

I no és molt arriscat fer ara un doble disc?

Sí, no n'hem fet mai cap. Jo tinc una relació d'amor odi amb els dobles discos dels meus artistes preferits. Penso en el *White Album -The Beatles* (Apple Records, 1968)- dels **Beatles** i crec que hi ha cançons que sobren, però és el *White Album*. Però en canvi, en l'*Exile on Main Street* (Rolling Stones Records, 1972) dels **Stones**, no hi ha un minut que sobri. I no m'estic comparant ni molt menys. Però sí, és arriscat; portem tota la vida arriscant-nos. Hem vingut a jugar i a ser valents.

Ens deies que el llibre ja va per la segona edició, enhorabona! Però al final, encara vendràs més llibres que discos, a aquest pas...

Tant de bo no! L'altre dia estava amb els de la companyia i els deia: "que fort que facis una cosa que es vengui". I és flipant que em sembli flipant. I ara anem a posar tota la cura i tot l'amor perquè aquest disc sigui un objecte que vulguis comprar. Perquè a més ara que ens quedem sense concerts..., què esperen que visquem de l'aire, de l'energia fosca? D'altra banda, m'agrada pensar que hi ha molta gent a qui no li agrada **Sidonie**, o que no s'escolta **Sidonie**, i que s'ha comprat la novel·la. I això em sembla extraordinari, que s'apropin al món de **Sidonie** per la novel·la. Vull convidar la gent que llegeixi la meua novel·la sense pensar que Marc Ros és el cantant de **Sidonie**.

Marc Ros de Sidonie Foto: Xavier Mercadé